

ע-04-2025

בבית הדין לערעורים בענייני משמעת

באוניברסיטת תל אביב

אוניברסיטת תל אביב: המערערת

ע"י ב"כ עו"ד יובל נחמני

(הקובלת)

(להלן: "המערערת" או "האוניברסיטה")

- נ ג ד -

המשיב:

(הנקבל) באמצעות ב"כ עו"ד רמזי קטילאת

(להלן: "המשיב" ו/או "הנקבל")

החלטה

1. זהו ערעור של האוניברסיטה על החלטתה של כב' הממונה על המשמעת, ד"ר נטלי דודזון, מיום 9.7.2025 בתיק ד-2024-32, לבטל את ההליך המשמעתי נגד הנקבל מחמת הגנה מן הצדק (פסקה 25 להחלטת הממונה על המשמעת).

2. עובדות המקרה שהוביל לקובלנה מפורטות להלן. מפעם לפעם, האוניברסיטה נוהגת לקיים יריד תעסוקה, שבו מעסיקים גדולים במשק מקימים דוכנים על מנת להציג לסטודנטים את האפשרויות והיתרונות בתעסוקה בגופים אלה. ביום 7.5.2025 התקיים ברחבה המרכזית של האוניברסיטה יריד תעסוקה. בין הדוכנים היו גם דוכנים של חברות מהתעשיות הביטחוניות, כגון אלביט מערכות, מנועי בית שמש, התעשייה האווירית, כמו גם דוכנים של משרד הבטחון, המוסד והשב"כ. במהלך הלילה שקדם ליריד התעסוקה, בשעה 25:3 לפנות בוקר, סייר מטעם מחלקת הבטחון של האוניברסיטה הבחין בכך שדוכנים של התעשיות הביטחוניות, כמו גם של גופים בטחוניים שונים כגון המוסד ומשרד הבטחון, הושחתו וניזוקו. כך, כפי שתואר בערעורה של האוניברסיטה, במקום "יריד התעסוקה השנתי" נמחקה המילה "תעסוקה" ובמקומה נכתב "הדמים", קרי "יריד הדמים השנתי", בשלט של מנועי בית שמש נכתב death מספר פעמים וציירו ידיים מגואלות בדם ה"נוגעות" בשלט, בשלט של המוסד, בו נכתב במקור "המוסד מגייס" נכתב "המוסד מגייס לרצח עם", ועל התעשייה האווירית, שכתבה על עצמה שהיא "פורצת דרך" נכתב "פורצת דרך לרצח עם". דוכנים של גופים ביטחוניים נוספים הושחתו באופן דומה. על פי הראיות בתיק, על סמך סיור שנערך בשעה 20:2 לפנות בוקר,

השחתה ונזק אלה לא התרחשו עדיין. לעומת זאת, במהלך הסיור שנערך בשעה 25: 3 לפנות בוקר, הנזק כבר היה. במצלמות אבטחה המצלמות את האזור, שנבדקו על ידי אגף הבטחון לגבי אותו הלילה, נצפה הנקבל, יחד עם שתי נשים נוספות, נכנסים לבניין מקסיקו (הגובל ברחבה המרכזית), בשעה 13: 00. בשעה 19: 2 הם ניצפו עוזבים את הבניין. בסמוך לשעה 34: 2 הנקבל נצפה מחוץ לבניין מקסיקו יחד עם עוד שלושה אנשים, כשהם יוצאים בדרכם למתחם יריד התעסוקה כשבאמתחתם תיקים ושקיות. על פי התייעוד הנ"ל במצלמות האבטחה, הם שהו במתחם היריד כ-12 דקות, ובשעה 48: 2 לפנות בוקר נצפו עוזבים את האזור. מבין האנשים הנ"ל, רק הנקבל זוהה על ידי אגף הבטחון. בהתאם, הוגשה נגדו הקובלנה, בחשד שהוא השתתף בביצוע ההשחתה של הדוכנים. במהלך הקראת הקובלנה בפני הנקבל, הוא הודה שהוא היה באוניברסיטה עם עוד אנשים, לטענתו במסגרת בילוי, וזאת בשעות הלילה (הוא לא זכר את השעות המדויקות), אך הוא כבר בכך שהוא השתתף בהשחתת הדוכנים.

3. על פי כתב הקובלנה, במעשים המתוארים לעיל עבר הנקבל עבירות של הפרעה להוראה, למחקר או לעבודה באוניברסיטה, או הפרעה לכל פעילות אחרת שנתאשרה ע"י רשויות האוניברסיטה (עבירה לפי סעיף 29.6 לתקנון המשמעת סטודנטים (תשס"ה)) (להלן – "תקנון המשמעת"), התנהגות שיש בה משום פגיעה בכבודם, בגופם או ברכושם של מורי האוניברסיטה, עובדיה או תלמידיה, אם נעשתה עקב או בקשר למעמדם כמורים, עובדים או תלמידים או אם נעשתה בתחומי האוניברסיטה (עבירה לפי סעיף 29.8 לתקנון המשמעת), התנהגות שאינה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד (עבירה לפי סעיף 29.10 לתקנון המשמעת).

4. במסגרת ההליכים המקדמיים, עלתה בפי הנקבל טענה של הגנה מן הצדק. זוהי הגנה הקיימת בדין הפלילי המאפשרת, משיקולי צדק, בנסיבות מתאימות, ליתן סעדים לטובת הנאשם, ובמקרים קיצוניים אף לבטל את ההליכים כנגדו (ראו, כללית, ישגב נקדימון, **הגנה מן הצדק** (מהדורה רביעית - דיגיטלית, 2025 (להלן – נקדימון)). לטענת ההגנה מן הצדק של הנקבל היו שני נדבכים. האחד היה שאגף הבטחון באוניברסיטה רודף אותו, וכן כי האוניברסיטה נהגה באכיפה בררנית, משום שלא הגישה קובלנה כנגד שתי הנשים האחרות. הנדבך השני היה שהממונה על הבטחון באוניברסיטה, שנשאל על ידי השב"כ מיהו האדם בו האוניברסיטה חושדת שביצע את המעשים, נתן לשב"כ את שמו של הנקבל, ובהמשך לכך, נציג של השב"כ התקשר אל הנקבל וזימן אותו לשיחה בתחנת המשטרה. הנקבל סרב לכך, בטענה שאין בידי השב"כ צו חקירה, וכי אין זה מחובתו להגיע לתחנת המשטרה לשיחה בלבד.

5. בעקבות טענת ההגנה מן הצדק, החליטה הממונה על המשמעת לקיים דיון הוכחות שייוחד לטענה זו, והדיון התקיים ביום 2.7.2025.

6. לאחר הדיון הנ"ל, החליטה הממונה על המשמעת, בהחלטתה נשוא הערעור שבפנינו, כי יש לדחות את הנדבך הראשון של טענת ההגנה מן הצדק (של רדיפה על ידי אגף הבטחון או אכיפה בררנית), אך יש לקבל את הנדבך השני של טענת ההגנה מן הצדק, הנוגע למסירת שמו של הנקבל לשב"כ. הממונה על המשמעת אזכרה בהחלטתה את מקורותיה של ההגנה מן הצדק. תחילתם בפסק דין ע"ם 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל (פ"ד נ(2) 221, 370 (1996)), שקבע כי לבית המשפט הפלילי "שיקול דעת לעכב הליכים, משאין באפשרותו להעניק לנאשם משפט הוגן ו/או משיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות, כפי שבית-המשפט רואה אותו" (פסקה 14 להחלטת הממונה על המשמעת). הממונה על המשמעת מציינת כי הגנה זו מעוגנת, מאז 2007, בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, המאפשר לנאשם להעלות טענה מקדמית, לאחר תחילת המשפט נגדו, לפיה "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" (פסקה 14 להחלטת הממונה על המשמעת). הממונה על המשמעת המשיכה ופרטה, בפסקה 15 להחלטתה, תוך ציטוט הספרות המשפטית בעניין, כי "לדוקטרינה שלושה שלבים. בשלב הראשון, על בית המשפט לזהות את הפגם שנפל בהליכים ולעמוד על עוצמתם. הפגם עשוי להתקיים בנסיבות עובדתיות שונות כגון הגשת כתב אישום מטעמים זרים, הפלייה בהעמדה לדין פלילי, ..., פגמים שנפלו

בהתנהלות הרשות בשלב החקירה, וליקויים בשמירת וגילוי חומר החקירה ... אם נמצא פגם, בשלב השני בית המשפט יאזן אותו מול אינטרסים מתחרים. ... לצד שקילת הצורך בבירור האמת והרתעת עבריינות, בית המשפט רשאי לקחת בחשבון את האינטרס בפסילת מהלכים נפסדים של הרשות והרתעתה מפני נקיטתם בעתיד. ... לבסוף, אם בית המשפט קובע בשלב השני שיד האינטרסים המתנגדים להמשכו של ההליך ללא כל שינוי גוברת על ... האינטרסים התומכים בכך, עליו לקבוע את הסעד הראוי. ביישמה עקרונות אלה על המקרה שלפנינו, קבעה הממונה על המשמעת כי היא מקבלת את טענת ההגנה מן הצדק של הנקבל ובעקבות כך מבטלת את ההליכים נגדו (פסקה 18 ואילך להחלטה).

7. בעקבות החלטתה הנ"ל של הממונה על המשמעת, האוניברסיטה הגישה את הערעור שלפנינו, בו היא תוקפת את ההחלטה לבטל את ההליך כולו בשל טענת הגנה מן הצדק. עוד מבקשת האוניברסיטה להחזיר את התיק לממונה על המשמעת כדי שהקובלנה תידון לגופה. לאחר מספר דחיות, הגיש הנקבל אף הוא את תגובתו לערעורה של האוניברסיטה.

8. החלטנו לקבל את ערעורה של האוניברסיטה, לבטל את החלטת הממונה על המשמעת, ולהחזיר את הדיון בקובלנה לגופה אל הממונה על המשמעת. להלן נימוקנו.

9. כאמור לעיל, טענת ההגנה מן הצדק, שהממונה על המשמעת התבססה עליה בהחלטה לבטל את ההליך כולו, התבססה על כך שהממונה על הבטחון מסר את שמו של הנקבל לשב"כ. במהלך דיון ההוכחות סביב טענת ההגנה מן הצדק העיד הממונה על הבטחון כי למחרת העבירה הנטענת פנה אליו אדם מן השב"כ טלפונית. איש השב"כ ידע על המעשים שבוצעו ביריד התעסוקה ושאל את הממונה על הבטחון לשמו של האדם שחושדים בו כמי שביצע את השחתת הדוכנים. הממונה על הבטחון, שמעדותו עולה כי הניח שאיש השב"כ שאל שאלה זו במסגרת חקירה של השב"כ אודות הנזק שנגרם לדוכנים ביריד, או על מנת שהשב"כ יגיש תלונה על כך במשטרה, ענה לאיש השב"כ ומסר לו את שמו של הנקבל.

10. בערעורה, מודה האוניברסיטה כי ההליך התקין היה שבעקבות שאלת איש השב"כ לשמו של החשוד במעשים, היה על הממונה על הבטחון לפנות קודם ללשכה המשפטית של האוניברסיטה. האוניברסיטה הבהירה בערעורה כי היא תחדד את הנהלים בעניין זה. עם זאת, יש לקבל את עמדת האוניברסיטה בערעורה לפיה הפגם בהתנהלותו של הממונה על הבטחון אינו מגיע לרמה המצדיקה ביטול של ההליך נגד הנקבל. אנו מקבלים את טענת הנקבל כי הוא נפגע מן ההתנהלות האמורה, שהביאה לשיחת טלפון שקיבל מהשב"כ, ועקב כך ללחץ נפשי לו ולבת זוגו. אנו מוכנים לקבל גם שיש בהתנהלות הלא תקינה, של מתן שם הנקבל לשב"כ מבלי להתייעץ עם הלשכה המשפטית, פגיעה באוניברסיטה. אולם, אנו סבורים שהפגיעה איננה עולה כדי פגם המצדיק את ביטול ההליך.

11. ראשית, עולה מהחלטת הממונה על המשמעת שנימוקיה מבוססים, בין היתר, על כך שהממונה על הבטחון הכריע, בפני איש השב"כ ששאל לשמו של החשוד במעשים, כי אכן החשוד ביצע את המעשים וזאת לפני שהתנהל הדיון המשמעתי (פסקה 18 להחלטה). אולם, עולה מהנסיבות שתוארו בדיון ההוכחות כי הממונה על הבטחון מסר את שמו של החשוד כמי שחשוד במעשים, ומכל מקום ברור לכל כי אין לממונה על הבטחון יכולת להכריע את ההכרעה המשפטית והעובדתית הקונקלוסיבית לגבי זהות מבצע העבירות.

12. שנית, הממונה על המשמעת נימקה החלטתה גם בכך שהממונה על הבטחון, במענה לפנייה אליו של מנהלי הביטחון של הגופים שנפגעו, המליץ לגופים אלה, כשבעה ימים לאחר ההשחתה של הדוכנים להגיש תלונה במשטרה (פסקה 18 להחלטה). מפסק הדין לא ברור אם הממונה סבורה שהממונה על הבטחון מסר לגופים אלה את שמו של הנקבל. מהפרוטוקולים של הדיונים עולה כי הוא לא מסר להם את שמו של הנקבל (אלא רק לאיש השב"כ). המהלך התקין מורה כי גם פניות כגון אלה, אל מי שנפגע

מעבירות משמעתיות שבוצעו בתחומי האוניברסיטה שחשודות גם כעבירות פליליות, יעברו דרך הלשכה המשפטית של האוניברסיטה, ולא יבוצעו ישירות על ידי אגף הבטחון. אך פגם זה אין בו כדי להצדיק את ביטול ההליכים נגד הנקבל. לעיתים עבירות משמעתיות, במיוחד כאלה הפוגעות בצדדים שלישיים, ייחשדו גם כעבירות פליליות על פי דיני העונשין הכלליים. במצב כזה, האוניברסיטה רשאית להמליץ לאותם הנפגעים להגיש תלונה במשטרה. זאת במיוחד כאשר, כמו במקרה שלפנינו, מדובר בנפגעים שלאוניברסיטה יש אינטרס לשתף פעולה עימם, למען הסטודנטים, גם בעתיד, וכאשר העבירות שפגעו באותם גופים עלולות להרתיע אותם משיתוף פעולה מעין זה.

13. שלישית, בפסקה 19 להחלטה, הממונה על המשמעת קבעה כי התנהלותו של הממונה על הבטחון הפרה את נוהל ההגנה על פרטיות, האוסר על האוניברסיטה להעביר "מידע" (המוגדר בנוהל ככולל, בין היתר, מידע על מצב בריאותי של אדם, אמונותיו, הרגליו, וכו') לצד שלישי, אלא אם הדבר נדרש או מותר לפי דין. נציין כי מותר לאוניברסיטה להעביר מידע על זהותו של סטודנט החשוד בעבירת משמעת, שקיים חשש כי עבר גם עבירה פלילית מסוגים מסוימים לרשויות האכיפה. כיון שכך, מידע כזה אינו נהנה מההגנה האמורה על פרטיות. גם הממונה על המשמעת מציינת כי האוניברסיטה רשאית ליידע את רשויות האכיפה כאשר קם חשש לעבירה פלילית מסוגים מסוימים, וזאת עוד בטרם מוצו ההליכים המשמעתיים כנגד החשוד. הליכים משמעתיים כגון זה שלפנינו לעיתים אורכים חודשים רבים, ולאוניברסיטה אין אמצעי חקירה המצויים בידי רשויות האכיפה היכולים לשפוך אור על חששות לעבירות פליליות חמורות. לכן לא יעלה על הדעת שכאשר צץ חשש לעבירה פלילית שכזו, האוניברסיטה תהיה מחויבת להמתין עד תום ההליכים המשמעתיים בטרם תדווח על החשד לרשויות האכיפה הרלוונטיות. נוסף שסעיף 39.2 לתקנון המשמעת קובע כי "אם סברו הממונה על המשמעת או בית הדין כי קובלנה מעלה חשש, לכאורה כי נעברה עבירה פלילית כמשמעותה של זו בסעיף 268 לחוק העונשין תשל"ז-1977, יורה הוא למזכיר האקדמי ליתן הודעה על כך ליועץ המשפטי לממשלה או לבא כוחו ... הממונה או בית הדין לא ימשיכו בהליכים נגד התלמיד הנתבע עד שתישלח הודעה כאמור". מהוראה זו בתקנון המשמעת ניתן ללמוד כי ניתן לנהל הליך משמעתי במקביל ליידוע היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו על החשש לעבירה הפלילית, וכי יש חובה ליידע את גורמי האכיפה הללו אם יש חשש לעבירה פלילית, וזאת עוד לפני תום ההליך המשמעתי. כמובן, הוראה זו לא מונעת מהאוניברסיטה להמליץ למי שנפגע ממה שמצטייר כעבירה פלילית שהתרחש בין כתליה להגיש בגינה תלונה במשטרה. סעיף 39.2 האמור לתקנון המשמעת נכנס לפעולה אם הממונה על המשמעת או בית הדין סוברים כי קובלנה מעלה חשש לכאורה כי נעברה עבירה פלילית כהגדרתה בסעיף 268 לחוק העונשין, המונה שורה של עבירות. איננו סבורים כי המעשים המיוחסים לנקבל מגיעים לרף המצריך הודעה ליועצת. הממונה על הבטחון היה צריך כאמור להתייעץ עם היועץ המשפטי בטרם דיבר עם אישר השב"כ ואכן נפל פגם במעשיו. אולם, השאלה היא האם פגם כזה מצדיק את הפסקת ההליך מכוח ההגנה מן הצדק.

14. אם נחזור לנימוקיה של הממונה על המשמעת, היא מציינת כי המידע על שמו של הנקבל נמסר לשב"כ לא בכובעו של השב"כ כגוף חוקר, אלא בכובעו של הנפגע של העבירה. אולם, כנזכר לעיל, לא כך עולה מעדותו של הממונה על הבטחון. עולה ממנה, בין היתר, כי יתכן שהוא סבר שהשב"כ מבקש ממנו את שמו של הנקבל במסגרת סמכויות החקירה שלו (פסקה 30 לערעור האוניברסיטה וההפניות שם). כמובן, בכך אין כדי להכשיר את הסטייה מהמהלך התקין, שהאוניברסיטה מודה בה. המהלך התקין הוא להעביר לרשות האכיפה את המידע לאחר התייעצות עם הלשכה המשפטית של האוניברסיטה. מכל מקום, עסקינן לא בשאלה אם היתה הפרה של המהלך התקין, אלא בשאלה אם הפרה זו יוצרת פגם כה חמור המצדיק ביטול של ההליך כולו (ולא למשל התחשבות בהפרה זו במסגרת גזר הדין, ראו בהקשר זה את ההחלטה בעניין ד - 2010 – 23, וכן נקדימון, בעמ' 464). בהקשר זה יש לזכור גם את האינטרסים הנוגדים, שעל פי דוקטרינת ההגנה מן הצדק יש לאזן מול אי התקינות שהתרחשה: קיים אינטרס חשוב בבירור האמת, ולא פחות חשוב מכך, בהרתעת עבירות משמעת של השחתת הרכוש והתדמית של האוניברסיטה ושל צדדים שלישיים. אכן היה בהתנהגות הממונה על הבטחון, גם אם פעל בתום לב, כדי לפגוע בערכים, עקרונות ואינטרסים מסוגים שונים, של הנקבל ושל האוניברסיטה (וראו

גם נקדימון מעמ' 99 ואילך), אולם יש לזכור כי חלק מהפגיעות נרפאו. כך, אחת התכליות המרכזיות של ההגנה מן הצדק היא הרתעת הרשות מפני נקיטת צעדים לא תקינים בעתיד. מהערעור עולה כי האוניברסיטה מסכימה כי הממונה נהג באופן לא ראוי "ובהקשר זה חודדו הנהלים" (פסקה 63 לכתב הערעור). אם כך, התכלית של מניעת התנהגות לא ראויה של הרשות הושגה.

15. רביעית, נראה לנו כי הממונה על המשמעת המעיטה בחומרת המעשים המיוחסים לנקבל (פסקה 20 להחלטה). על פני הדברים, אקטים של תכנון מוקדם של חבורת אנשים להיכנס לחצרי האוניברסיטה בהיחבא באישון לילה, ולגרום נזק לרכוש של צדדים שלישיים, כמו גם לתדמיתם ולתדמית האוניברסיטה, אינם נראים לנו בהכרח מינוריים. לא היה בירור עובדתי של ממש לגבי מידת הנזק, החומרי או התדמיתי, לאוניברסיטה ולצדדים שלישיים שדוכניהם הושחתו, או העלות של האוניברסיטה בהחזרת הדוכנים לקדמותם לפני תחילת היריד בבוקר המחרת, או העלות העתידית לאוניברסיטה מהחשש להיעדר שיתוף פעולה עם מעסיקים מעין אלה בירידים עתידיים. דיון ההוכחות בעניין טענת ההגנה מן הצדק, שארך קצת יותר משעה אחת, התמקד בעיקר בטענות לרדיפה, אכיפה בררנית, ומסירת השם לשב"כ, ולא היתה לאוניברסיטה הזדמנות של ממש לבסס את טענותיה לנזקים שגרמו לה או לצדדים שלישיים. העובדה, שנטענה על ידי הנקבל במהלך דיון ההוכחות ובתגובתו לערעור האוניברסיטה, שהיריד התקיים לבסוף כסדרו, והאוניברסיטה הצליחה, במהלך אותו הלילה, להחזיר את המצב לקדמותו, או ששיתוף הפעולה בין האוניברסיטה לבין גורמים בטחוניים לעניין השמת סטודנטים ממשיך להתקיים, איננה אומרת, כשלעצמה, כי הנזקים הם זניחים.

16. חמישית, בפסקה 21 להחלטה, הממונה על המשמעת נימקה את החלטתה, בין היתר, בכך שהמעשים המיוחסים לנקבל מהווים ביטוי פוליטי. אנו מסכימים בהחלט עם הממונה כי יש להגן מכל משמר על חופש הביטוי הפוליטי של תלמידי האוניברסיטה, בייחוד בימים קשים אלה שבהם חופש הביטוי בישראל נמצא תחת איום מוחשי. נוסף גם כי חופש הביטוי של תלמידי האוניברסיטה כולל גם את הזכות להשמיע ביטויים שחלק מאנשי האוניברסיטה, או אף רובם, ימצאו כקשים ופוגעניים. אולם, נראה לנו שלא יכול להיות חולק כי חופש הביטוי במדינה דמוקרטית אינו כולל את החופש לבצע את המעשים המיוחסים לנקבל, וכי אין בעקרון חופש הביטוי כדי להכשיר מעשים כגון אלה המיוחסים לנקבל. לו היה הנקבל עומד עם שלט כנגד היריד המדובר, בו היה נכתב כי בעזה מתבצע רצח עם היה זה ביטוי מוגן שאותו חייבת האוניברסיטה לאפשר (כמובן במסגרת כללים ראויים הקובעים מגבלות של זמן ומקום, שבהם איננו דנים כאן משום שמדובר בנושא שלא עלה בערכאה הראשונה) וזאת גם אם רבים באוניברסיטה סבורים כי טענת רצח העם מופרכת, ואף מרגישים פגיעה אישית בראותם את הטענה על שלט. אולם, המעשים הנטענים אינם רק ביטוי אלא גם מעשה פיזי של פגיעה הכרוך לא רק בהשחתת וונדליזם, שנעשה בהחבא ובאישון לילה, אלא גם פגיעה בביטוי של צדדים שלישיים (שהוזמנו לקמפוס על ידי שלטונות האוניברסיטה). הנקבל לא הואשם בכך שהחזיק שלט משלו, אלא בהשחתת שלטים של משתתפים אחרים בחיי האוניברסיטה – החברות שהוזמנו ליריד. יש במעשה הזה משום ניסיון להשתיק באופן פיזי (על ידי השחתת השלטים) את הביטוי של הגורמים להם התלמיד מתנגד, ושגם להם יש זכויות (וראו גם פסקה 46 לערעור האוניברסיטה).

17. בהתאם לאמור לעיל, אין בידנו לקבל את נימוקיה של הממונה על המשמעת להצדקת החלטתה לבטל את ההליך, ואנו סבורים כי איזון ראוי בין הפעולה הלא תקינה של הממונה על הביטחון ובין הצורך למצות את ההליך המשמעתי מוביל במקרה הזה לתוצאה שאין לקבל את הטענה כי הגנה מן הצדק מחייבת את עצירת ההליך.

18. כתוצאה מכך, תבוטל החלטתה של הממונה על המשמעת מיום 9.7.2025 ויש להחזיר את התיק אל הממונה על המשמעת לדון בקובלנה לגופה. כמו כן אנו מבקשים מהיעוץ המשפטי של האוניברסיטה לוודא שוב מול הממונה על הביטחון את חידוד הנהלים למסירת שמות תלמידים לגורמים מחוץ לאוניברסיטה כאמור בפסקה 63 לכתב הערעור.

20. במסגרת תגובת הנקבל לערעור הוא ביקש כי נפסוק הוצאות לטובתו. לדעתנו, אין מקום שאף אחד מהצדדים ישא בהוצאות הצד השני בהליך זה.

21. ניתן בהיעדר הצדדים ביום 7/12/2025. יפורסם ללא שם הנקבל.

חברת בית דין
רויטל דניאל

יו"ר בית הדין
פרופ' דיוד גילה

חבר בית דין
פרופ' אסף לחובסקי